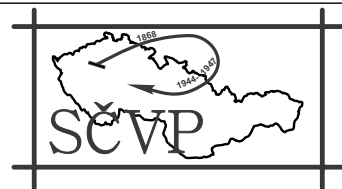

ZPRAVODAJ

Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel

3/2015

Vzpomínky z Volyně 100 let čs. legií

Deset mužů z rodiny Klichů v České družině (Čtvrtá rota) 6. pokr.

Petr Klich (1890) z Jalty

Ještě před 1. světovou válkou vystudoval pivovarnickou školu v Praze, pracoval jako sládek v různých místech na Volyni, nějakou dobu i v Olšance u svého dědy. Archivní zprávy o jeho činnosti jsou skrovné. Nepatřil mezi první dobrovolníky. Do Čs. brigády nastoupil později. Byl totiž mobilizován do Ruské armády, a teprve 27. května 1916 byl převelen do 1. čs. pluku. Za měsíc byl pak převelen do 6. roty 2. čs. pluku. Účastnil se průzkumů. Jeho osobní číslo bylo 7.524 a byl zapsán jako „ruský Čech“. Téměř za rok, 21. dubna 1917, dostal 24denní dovolenou na cestu do Stavropolu a Jalty. 8. června byl povýšen na svobodníka (jefrejtora). V archivu není zápis o jeho účasti v bitvě u Zborovana ani o vyznamenáních. Je tam poznamenáno, že byl 8. dubna 1918 na základě příkazu 1. pluku 1274, § 28 uvolněn z armády a poslán k dispozici jaltskému újezdnímu vojenskému náčelníkovi (pluk se pravděpodobně tehdy nacházel v okrese Penza – pozn. autora). Je zapsáno, že podle zákona č. 462/1919 není uznán jako legionář. Důvod není uveden. Lze předpokládat, že to je proto, že neodjel do ČSR, ale zůstal v Rusku. To je ve věci P. Klicha poslední zápis.

Po Občanské válce pracoval jako sládek v Kulčinách na Volyni, potom byl vedoucím zásobovacího oddělení „Sacharprojektu“ v Krasilově, pod který patřilo 13 cukrovarů. Po 2. světové válce žil ve Slavutě. V r. 1947 přesídlil do Československa a usídlil se na předměstí Karlových Varů. Zemřel v r. 1951 a je pohřben na městském hřbitově.

Michal Klich z Jalty

Po bitvě u Zborovana ustoupila 9. rota k Ternopolu pod velením 22letého praporčíka Michala Klicha a bojovala jako zadní voj. Pronásledovali ji Němci. Pluky brigády odvedené do týlu Jihozápadní fronty se rozmístili v několika vesnicích v okrese Poloného, aby si odpočinuly.

Dne 18. prosince 1917 byl Michal Klich, který se stal podporučíkem, jmenován dočasným velitelem 3. praporu 1. pluku. Ten se doplňoval a připravoval k boji.

V dubnu 1918, když vojenské vlaky 1. pluku, které odjely z Ukrajiny, stály dlouhé týdny ve stanicích mezi Kurskem, Tambovem a Penzou, M. Klich se rozhodl, že nepojede do Francie. Rozhodl se tak pravděpodobně proto, že jeho vlastní byla Jalta. Tam byl jeho „otcovský dům“, pět bratrů a tři sestry. Neopouštěla ho myšlenka absolvovat poslední třídu gymnázia a pokračovat ve vzdělávání. 28. dubna 1918 odevzdal rotu praporčíku Jeudtovovi a podal si žádost o uvolnění z československého vojska. Jet domů do Jalty územím Ukrajiny obsazeným Němci nemohl. Proto jel na Severní Kavkaz, kde také žili Češi. Chtěl tam dokončit 8. třídu gymnázia. Avšak situace v zemi mu neumožnila

splnit si toto přání. 13. července 1918 ho zařadili jako důstojníka do československého útvaru Dobrovolnické armády, do tzv. Československého inženýrského pluku, často nazývaného Kornilovským plukem nebo praporem. V něm byly dvě rot. Jedna stavěla a opravovala mosty a druhá byla obranou těch, kteří pracovali.

Podle názvů měst, oblastí a nemocnic uvedených v jeho kádrovém materiálu, ve kterých se léčil po zraněních (Jejsk, Stavropol, Jekatěrinoslav aj.), a také podle vzpomínek jiných dobrovolníků Kornilovského praporu, lze předpokládat, že s tímto praporem absolvoval dlouhou cestu. Jeho sestřenice napsaly do rodinné kroniky, že se po zraněních zotavoval i doma v Jaltě. Avšak i zde ho pronásledovaly nepříjemnosti. Jako bělogvardějského důstojníka ho uvěznil čekista a odsoudil k trestu smrti zastřelením. Zachránila ho náhoda. Velitel obrněného vlaku, který měl podepsat rozkaz k zastřelení, si vzpomněl, že s nějakým Klichem chodil do školy, a nechal si ho přivést. Když Michala uviděl, poznal ho, vzpomněl si, že to byl tehdy jeho kamarád, a osvobodil ho.

Od února 1919 Michal velel bezpečnostní jednotce dobrovolnické armády na Krymu. Po návratu ke svému útvaru byl dán k dispozici veliteli francouzského křížníku „Skarp“ k evakuaci s československým praporem. Prapor zamířil ze Sevastopolu do Rumunska do Galacu, odtud vlakem do Bukurešti, a teprve v červenci až srpnu 1919 se M. Klich octl v Československu.

V srpnu 1919 byl M. Klich přijat do Československé armády v hodnosti poručíka a byl vyslán na studia do péchotního učiliště do Milovic. Po ukončení školy sloužil v Bratislavě v různých útvarech až do r. 1936. Jeho zdravotní stav se zhoršoval, a proto ve 42 letech odešel do výslužby. Byl uznán za legionáře č. 61885 s dobou služby pěti let. Údaje z jeho vojenského životopisu potvrdil generál J. Syrový. V r. 1930 se Michal oženil. Měl jediného syna Vlastimila.

Vyznamenání: Svatojiřský kříž 4. stupně, Svatojiřský kříž 3. stupně, Svatojiřská medaile, Svatojiřská puška, Řád sv. Stanislava s mečem a stuhou. Zemřel v r. 1971. *Alexandra a Dina Muratovovi, překl. M. Žáková*

Vzpomínka

Ve Zpravodaji vyšlo před časem oznámení o úmrtí manželů Reicinových. Oznámil jsem tuto událost svým spolužákům ze studií a tedy se našlo vhodné téma, kdy jsme rádi zavzpomínali na „časy malin nezralých“, studovali jsme různé fakulty ČZU, tehdy VŠZ a na jiných vysokých školách, řada z nás obývala na Letné provizorní koleje, známou dřevěnou „Kolonku“, kde jsme si sice musili sami topit, avšak tamní „akademická“ svoboda vysoce vyvažovala mnohem lepší a komfortnější bydlení v budovaném areálu VŠZ na Suchdole. Když byl důvod oslavit zkoušky, ale i poradit, byl zde Vinný restaurant Lověna, který spravovali manželé

Reicinovi s typickým volyňským šermem a pohostiností. Jaša by se dalo říci současnou terminologií byl typickým showmanem, který dokázal vytvořit podle odhadu situace decentní i noblesní společnost i společnost velmi bujarou.

Paní Miločka, jak jsme ji všichni říkali byla z rodu hulečských Kovandů velmi krásná dáma, která dokázala vše udržet v kultivovaných mezích, dokázala při různých oslavách vyhovět rostodivným gastronomickým rozmarům a nejráději pak našim volyňským. Zejména studentům původem z Volyně, kterým tak ještě trochu „čouhala sláma z bot“ uměli taktně poradit, aby nepodléhali svodům velkoměsta a dokázali se prosadit. Zábavné bylo i mé seznámení s komunikativním Jašou, když jsem se mu představil, on si upřesnil o jakého potomka rodů Vohralíkových jde, oznámil mi slavnostně, že s tátou a jeho bratrem z Hulče v Rovně fasovali onuce.

Dnes se mohu přiznat jak jsem byl Jašou veden, kterak se chovat v lepší společnosti. Navštívil jsem po divadle jeho podnik v přítomnosti atraktivní dívky, kde při obsluze předvedl celý rejstřík svých dovedností, oslovoval mě jako inženýra, poradil doporučil scénář slavnostní večere, včetně placevní pod ubrousek. Večere co do výběru jídel, flambování a jiných okázalostí to bylo naprosto bezvadné, překvapivě a překvapivě pochopitelně i skutečná platba, při níž Jaša vypožoroval můj němý údiv, a prohlásil: „S tak krásnou dívkou by byl hřích konzumovat párky“. Pamatuj si, že kluci z Volyně uměli podnikat, dřít jako koně, ale i jednou za čas si uměli vyhodit z „kopejtky“ a většinou to mělo úroveň. Radu jsem přijal a několik nocí jsem v JZD Libuš v noci oral s pásovým traktorem, abych si občas užil i kultury „když rodiče vydělávali velmi málo!“ Zkrátka vždy se dá najít řešení, musí se čtít!

Ing. Václav Vohralík

Ze současného SČVP Názor dne

„ČLOVĚK SE PŘECE NERODÍ PRO VÁLKU!“ Tato slova napsala ve svém příspěvku do Zpravodaje č. 2/2015 paní Tamara Halasová. Zvýraznila je velkými písmeny, bezpochyby proto, že jejich obsah považuje za tak významný.

Takto jsme uvažovali asi všichni, když jsme 8. 5. 1945 v koloně válečných automobilů spěchali z již osvobozeného Slovenska do Prahy a uslyšeli poprvé od vedoucího důstojníka zvolání: „Kapitulace Německa! Konec války!“

Jenže euforie štěstí a víry, že už se nemůže něco tak barbarského, zrudného a nesmyslného v dorozumivacích vztazích mezi civilizovanými státy opakovat, se bohužel vytrácí. Víím, že toto téma do našeho apolitického Zpravodaje nepatří, ale děsí mě znova ty nepřehleditelné válečné hrůzy už i na Ukrajině, vždyť tam býval i náš domov! Tak sleduji v televizních zprávách, jestli se

podatí moudrým a mocným civilizovaných států zažehnat to děsivé nebezpečí - válku. Jestli by neměli zastavit eskalaci zbrojního průmyslu a dodávat dohadujícím se státům ta skázotvorná monstra, která kdyby se mohla rekonstruovat na zařízení ochrany proti živelným katastrofám přírody, měla by smysl. Ale charakter lidí, aby se snaželi a žili civilizovaně, je nutné vychovávat od narození dítěte láskou a rozumem. To neopakují jen moudra vzdělaných a moudrých osobností, ale kéž by se to začalo dařit! V. Suchopárová

Prátelství

Před pěti léty jsem napsal článek „Češi na Volyni“. Popsal jsem v něm emigraci Čechů na volyňskou gubernii od carského Ruska, ve druhé polovině XIX. století, jejich život v Polsku okupovaném sověty od 17. září 1939 a následně německými nacisty od léta 1941. Nakonec jsem zachytil i jejich reemigraci do Československa v letech 1944 až 1947. Nermalou pozornost jsem věnoval také oblasti jejich kulturního, společenského a ekonomického rozvoje. Text článku byl publikován v pololetníku „Křemenecký život“ a v bulletinu „Volyň a Polesí“. S velmi dobrým ohlasem se také článek setkal mezi členy „Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel“ v Praze.

Nejdůležitější podstatou vzpomínek – vůbec nesouvisejících s politikou ani diplomacií - je potvrzení výborných mezilidských vztahů mezi Čechy a Poláky na Volyni v meziválečném období i ve válečných časech. Svědčtvím toho je naše rodina a já osobně zvláště. Jedinou tmavou skvrnou na tomto spojení bratrských národů byla anexe Zaolší Poláky v říjnu 1938. Češi nám to dodnes nemohou zapomenout, o čemž jsem se několikrát přesvědčil při pobytu v jejich zemi.

Z důvodu služebního přemístování mého otce, jsme postupně bydleli v Mlynově, Boremelu, Vrbě a Dubně. Všude jsme se setkávali s českými rodinami. Byli našimi partnery při dětských zábavách, našimi spolužáky ve škole a častými nejbližšími sousedy. Ochotně jsme využívali jejich služeb, hlavně řemeslnických a obchodních, protože byli pracovití, solidní, myslící, byli dobří odborníci a svým chováním konkurovali Židům.

Opravdové přátele však poznáváme, když je nejhůř a několikaletá krutá válka byla toho největší zkouškou. V těch dobách se na Volyni čtyřikrát měnily režimy a třikrát tudy přecházela fronta. Všichni obyvatelé velmi utrpěli, především Židé a Poláci.

Ve Verbě městečku, kde jsme bydleli od r. 1932 – měli dva největší obchody s potravinami Češi Janík a Bureš. V posledním z nich jsme kupovali zboží „na kredit“. Na konci měsíce jsme platili celý dluh naráz, nebo na splátky. Tak to fungovalo léta. 1. září 1939 vypukla válka. Museli jsme utéct před německými bombami, protože jsme bydleli u nádraží. Nezaplatili jsme Burešovi dluh za srpen a celkově se zvětšil na 150 zlotých.

Po návratu do městečka jsme již měli vládu sovětskou. Zlotý stále platil, ale jeho hodnota se každým dnem snižovala. Hrozilo, že v krátké době přestane být platidlem vůbec. Rodiče byli lidé slušní jako většina tam žijících obyvatel. Nabídl Burešovi splatit dluh ne ve zlotých (přestože je měli), ale nabídli mu na úhradu dluhu krávu. Bureš nepřijal výhodnou transakci, ani peníze. Majitel obchodu jim řekl: „Teď nejsou časy na obohacování. Máte malé děti, proto potřebujete krávu. Když přezijeme válku, tak se vyrovnáme“. Rodiče léta na chování české rodiny vzpomínali a vzpomínka na to přetrvává dodnes.

Šťastně jsme prožili sovětskou okupaci, i když to nebylo tak lehké. Otec po zatčení starosty, policajtů a také listonoše i náčelníka požárníků byl v předválečné hierarchii jako tajemník okresu nejdůležitější osobou v „rajonu“. Mnohokrát se musel večer hlásit na NKVD na výslechy, které se často konaly s pistolí přiloženou u spánku. Vracel se nad ránem a zničený musel jít do práce. Zatčení otce by způsobilo nejen jeho uvěznění, ale i smrt a rodina by byla deportovaná. Tak jsme čekali co se stane, a po nocích nespali. S úlevou jsme přijali zprávu o válce mezi Německem a sověty 22. června 1941, stejně jako ostatní Poláci. Největší radost měli Ukrajinci, především ty rodiny, jejichž synové utekli na západ, jímž hrozilo vězení a deportace na Ural.

Osmidenní boje od Brodu po Verbu a Dubno – nejintenzivnější v našem okrese způsobily veliké materiální ztráty. Měli jsme postupně se střídající okupaci sovětskou, německou a také administrativu a policii ukrajinskou. Otec nemohl najít práci a dům ani půdu jsme nevlastnili. Neměli jsme z čeho žít. S pomocí přišla česká rodina Ledvinova. V Polsku se jim vedlo výborně. Měli elektrárnu, výrobu vaty, rašeliniště, kde se těžila rašelina pomocí techniky. Když přišli Sověti, hrozila jim deportace. Rychle odevzdali majetek státu a přesunuli se do jiného kraje. S příchodem německých okupantů,

po několika dnech, se pěšky vrátili od Tarnopolu. Zprovoznili mlýn a lisovnu olejů.

Majitel několikrát potkal otce a opakoval mu: „Prosím pošlete svého syna s pytlek a bandaskou, vezme si mák a olej. Víme, jak se vám teď těžko žije“. I když ne moc ochotně, tak jsem chodil, protože naše životní podmínky mne k tomu nutily. Neměli jsme žádnou proslužbu. Později otec dostal práci na zemědělském oddělení, kde plat byl částečně uskutečňován v zemědělských produktech, protože okupační peníze prakticky neměly žádnou hodnotu. Situace naší rodiny se zlepšila. dokončení příště - Zbigniew Wojcieszek

Historicko-dokumentační komise informuje

Uplynulý rok se odvíjel zejména ve znamení 100. výročí založení České družiny, významného výročí v životě nejen volyňských Čechů, ale Čechů v Rusku obecně. Nejnáročnější akcí roku 2014 bylo uspořádání konference v Senátu, v měsíci listopadu, a to v duchu výše uvedeného výročí, ale také jako připomínka 70. let od Karpatско-Dukelské operace. Konference nesla název Podíl volyňských Čechů na vzniku a obnově Československa.

Výše uvedené sté výročí vzniku České družiny jsem se rozhodla využít a prezentovat i ve svých referátech na různých historických konferencích tematicky obsahující podíl volyňských Čechů na vzniku České družiny, činnost krajanských spolků v Rusku na počátku války, nebo obecně o Československém zahraničním odboji v Rusku (referáty zazněly v červnu na Doktorandském sympoziu Karlovy univerzity, dále v září na mezinárodní konferenci Vojenského historického ústavu v Praze, na konferenci Československé obce legionářské, konané na Ministerstvu kultury). Také jsem se účastnila mezinárodní konference v Moskvě, kam jsem byla vyslána spřátelenou organizací Československou obcí legionářskou. Legionáři uhradili letenku, ubytování poskytlo naše velvyslanectví přímo ve svých prostorách a průvodcem po celou dobu byl vojenský přidělenec Tomáš Zipfel (za to mu patří velké díky). I ruská strana pojala tuto účast jako reprezentaci ČR, takže vízum bylo bezplatné. Od obce legionářské jsem po příjezdu z konference obdržela jako poděkování za účast jejich krásnou publikaci o Československých legiích ve znamení další spolupráce do budoucna.

Nejen já, ale i další členové Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel se účastnili slavnostního odhalení pamětní desky založení České družiny v Kyjevě dne 28. 9. 2014. Tento památný akt se udal v rámci několikadenní pouti do Kyjeva, kterou podpořila Československá obec legionářská a Ministerstvo obrany. Bylo nás tam asi šest volyňských Čechů, což je v nepoměru k historickým faktům, kdy přísaha před sto lety skládalo asi 244 volyňských Čechů. Každopádně je důležité, že jsme měli zastoupení. Na této společenské události jsme navázali spolupráci s Ministerstvem obrany, zejména s odborem, který má na starosti válečné hroby v zahraničí. Spolupráce bude nyní založena na pomoci s umístěním dvou prvovalených pomníků v oblasti bývalé Volyňské gubernie. Také nás čeká vyjednat a podepsat Memorandum o spolupráci s MO, což nám také mimo jiné přináší i možnost požádat o dotace z MO zejména v rámci titulu Rozvoje vojenských tradic (na výstavy, konference atd.). Obecně hledání dalších forem financování našich aktivit je do budoucna žádoucí.

Putovní výstava Návraty volyňských Čechů doputovala na konci roku 2014 do Teplic. Nyní se oddává krátké dovolené, kdy je nutné projít veškeré panely a jejich současný stav. Od dubna, což je současný známý stav, opět nastoupí další pouť do Karlových Varů a v červnu do Liberce. Dále projevíl zájem Rakovník a další instituce, se kterými se o termínu zatím jedná, tak stejně o zápůjčce trojrozměrných předmětů či různých dokumentů atd. Pokud víte o instituci ve vašem okolí, knihovně, muzeu či škole, která by naši výstavu chtěla zpřístupnit, budeme rádi za vaše podněty.

V tomto roce nás čeká uspořádání sborníku odborných článků z konference a jeho předložení k tisku. V druhé polovině roku by měl být sborník vytištěn a připraven do prodeje. Také nás čeká úprava a doplnění Kalendária volyňských Čechů a jeho případné vytištění na konci roku, ale to bude spíše otázka finančních možností našeho Sdružení.

Co se týče oslav letošního 70. výročí Osvobození vlasti, čekáme na výsledky Vlasteneckého fóra, kde chceme společně s dalšími spolky podobného zájmu projednat společný postup a zajistit si tak co největší podporu státních institucí.

Nyní pracuje komise v počtu pěti členů, z toho čtyři aktivní. S ohledem na minulá období je to velmi málo i v rozporu s tím, kolik práce nás ještě čeká. Tudíž chceme vyzvat další zájemce o spolupráci či členství v komisi, přihlaste se! Za HDK D. Martinková, před. komise

Multimediální průvodce Karpatsko-dukelskou operací
Průvodce představuje ojedinělý mezinárodní projekt, který multimediálně a chronologicky zpracovává průběh Karpatsko-dukelské operace (KDO). Výkladová mapa interaguje podle toho, v jaké části textu se právě nacházíte, a názorně vykládá celý průběh této klíčové bitvy, kterou započalo osvobození Československa. Cíl projektu, do něhož je zapojen rozsáhlý tým autorů, historiků a kartografů, blíže specifikoval jeho zakladatel a hlavní koordinátor Mgr. Miroslav Klusák: „Projekt má tři roviny. Za prvé chceme vytvořit důstojný moderní památník vojákům Československé a Rudé armády. Za druhé máme v úmyslu propagovat historii operace a její průběh přiblížit lidem. Třetím cílem je pozvat do regionu širokou veřejnost, aby mohla navštívit místa, kde probíhaly boje, tím lépe pochopit naše dějiny a zároveň pomoci rozvoji turismu ve Województwo Podkarpackie a v Prešovském kraji. Význam této události může přilákat návštěvníky nejen z Evropy, ale i ze vzdálenějších částí světa.“ Jak dále dodává, smysl projektu se zakládá na důstojné připomínce hrdinství našich předků, které prokázali v boji proti nacismu tak, aby jejich příběhy a osudy nezůstaly zapomenuty pro současné i budoucí generace.

Význam projektu dokládá i Cena ministra za inovativní přínos v oblasti cestovního ruchu, která byla multimediálnímu průvodci udělena 29. ledna 2015 na slavnostním večeru 21. ročníku Mezinárodního veletrhu cestovního ruchu ITF SLOVAKIATOUR v Bratislavě. Ocenění převzal Mgr. Miroslav Klusák za účasti Ing. Mgr. Silvie Slivkové, koordinátorky projektu pro Slovenskou republiku, primátora města Svidník Ing. Jána Holodňáka a Mgr. Viery Dercové, vedoucí odboru školství, kultury, sportu a mládeže města Svidník. Hlavní záštitu poskytl Ministerstvo dopravy, výstavby a regionálního rozvoje Slovenské republiky.

Multimediální průvodce KDO najdete na webové stránce www.dukla1944.com. Jeho realizace byla rozdělena do čtyř fází, které zahrnují různé dílčí etapy. První výsledky již byly úspěšně představeny ve vyhlídkové věži v Dukelském průsmyku za přítomnosti významných představitelů, kteří se na projektu podíleli či její podporili. V současnosti spěje ke konci první fáze projektu a očekává se přechod do druhé. Doména stále nabývá na kvalitě i rozsahu, stává se komplexnější a vítá stále více návštěvníků. Průvodce bude přístupný v češtině, polštině, slovenštině, ruštině, angličtině a němčině. Tím se vytvoří platforma, která umožní mezinárodní a interaktivní výstavu.

Portál je soustavně doplňován o historický materiál. Zároveň jsou pro jeho účely dobové mapy převáděny do digitální podoby, vznikají texty vztahující se k tematice i videa. Již byla natočena rekonstrukce překročení hranic z 6. října 1944 a další se připravují. Plánuje se rozšíření map o pozice a pohyby německých jednotek. Dalším záměrem je vytvořit i podrobný popis zasazení 1. čs. armádního sboru den po dni. Tato multimediální databáze bude spuštěna i v mobilní aplikaci a pro tablety s GPS, což usnadní její dostupnost.

Nyní stále probíhá sběr dobových fotografií a doplňování dalších medailonů bojovníků, a to nejen těch, kteří KDO přežili, ale i těch, kteří zde položili svůj život. Tímto bychom chtěli navrhout rodinám účastníků bojů, že rádi zařadíme a zveřejníme medailon jejich předků v sekci "bojovníci". Díky tomu budou jejich osudy, vzpomínky i zásluhy zpřístupněny pro všechny ostatní a jejich odkaz se bude moci předávat dál. Pokud byste chtěli multimediálního průvodce jakkoli podpořit, stačí kontaktovat hlavního koordinátora Mgr. Miroslava Klusáka (info@dukla1944.com), který vám rád poskytne bližší informace. Projekt získal oporu i v místní samosprávě z měst Svidník, Dukla a Krosno, taktéž jako z obcí Zarszyn a Besko. Zapojila se i Katedra geografie a aplikované informatiky Prešov, Klub vojenskej historie Svoboda a další organizace.

Mgr. Miroslav Klusák

Hodnocení 2. reprezentačního plesu v Litoměřicích

V loňském roce jsme v Litoměřicích navázali na tradici volyňských plesů a letošní 2. reprezentační ples se konal v pátek 6. února v sále hotelu Koliba, kde se pravidelně scházíme i na Výroční členské schůzi a na Posvícenském setkání.

Zprvu jsme měli obavy z účasti, protože jsme předem prodali asi 100 vstupenek, ale naši příznivci nás nezklamali a plesu se zúčastnili v hojném počtu i přátelé volyňských Čechů a co především, mladší ročníky, z čehož jsme měli velkou radost.

O hudební zážitek se postaral náš člen Rosťa Pechoušek se svým orchestrem, který zaslouží naši velkou pochvalu. Samozřejmě nechyběla bohatá tombola, především ze zvěřiny, např. daniela a

2 divočáci, zajíc, zabijačkové balíčky, ovoce, krásné knihy o našem městě Litoměřice atd. Účastníci plesu se náramně bavili až do 2 hodin do rána.

O Z N Á M E N Í

Výbor regionu Litoměřice zve své členy a jejich přátele na Výroční členskou schůzi, která se bude konat v sobotu dne 14. března 2015 od 10 hodin v sále hotelu Koliba na Zahradě Čech. Členové budou mít možnost si zakoupit známky na rok 2015. Těšíme se na Vás!

Miroslav Kučera, předseda

Z krajaňských spolků

Aktivní pobyt ukrajinských dětí na zotavenou

Poprvé po mnoha letech spolupráce mezi oběma spřátelenými zeměmi, Ukrajinou a Českou republikou, se úspěšně zrealizoval zcela nový projekt organizovaný Ministerstvem zahraničních věcí a Vnitřní České republiky prostřednictvím charitativních organizací „Charitas Příbram“ a „Charitas Praha“, které řídí Jiří Kala a Jaroslav Němec.

Na rozdíl od tradičních letních táborů pro ukrajinské děti, které mají české kořeny, ve skutečné, historické vlasti v České republice, to tentokrát bylo určeno jako zimní ozdravný pobyt.

Hlavní tíha práce s dětmi z Ukrajiny ležela na bedrech koordinátora projektu Tatiány Kondratovych a jejich asistentek Aybek Mukanovych, Kateriny Kachirkovoy a Pavly Němcové.

Podle akčního plánu, třicet dětí z pěti oblastí Ukrajiny - Vinice, Žitomýru, Kyjeva, Lucku a Rivna, prezentovalo českou regionální organizaci Čechů na Ukrajině a prožilo velmi zajímavé dva týdny aktivního odpočinku.

Viděli jak se studuje a tráví volný čas v gymnáziu v Příbrami a základní škole v Milíně. Doslova všude se tam s dětmi z Ukrajiny setkávaly jako s nejdražšími přáteli. Navíc mezi ukrajinskými a českými dětmi začaly dobré přátelské vztahy.

Děti si zajely do Hornického muzea Příbram, prohlédly si unikátní památku Prahy, chrámový komplex na Svaté hoře, hrad „Orlík“. Samozřejmě, pro hosty z Ukrajiny nezapomenutelný velký aquapark a ZOO v Praze!

Dobře organizovaný život dětí v „Hotelu Solenice“ se změnil v pocit tepla a slunečna, s péčí a láskou. Sportovní turnaje, kulturní programy a různé soutěže se spojily do jednoho bloku pro menší i starší děti. Působivá přírodní krajina nabídla hostům jedinečnou krásu. Věřte, že ukrajinské děti budou dlouho vzpomínat na veselé dny zajímavého a poučného života v České republice. Nepochybně se tento pobyt líbil všem a upřímná slova vděčnosti organizátorům - skutečné potvrzení toho. Díky!

-Anna Lymich

Informace, pozvánky a výzvy Hledáme informace od krajanů z Olšanky placený příspěvek

Jmenuji se Michael Hamilton a jsem z Austrálie. Zjišťuji informace o rodině Novických z Olšanky, okres Žitomir. Boris Novický narozen 30. 10. 1921 byl můj dědeček. Jeho rodiče se jmenovali Stanislav a Bronislava, měl ještě bratra Stanislava Novického.

V roce 1940 byl Boris mobilizován do Sovětské armády. V únoru 1942 byl zajat u Rostova. Po 3 měsících se mu ze zajateckého tábora podařilo uprchnout, poté se přidal k partyzánům. V červnu 1944 byl povolán do československé armády a zařazen do průzkumné roty 3. samostatné brigády. Po válce byl repatriován a získal Československé občanství. V roce 1947 navštívil ilegálně matku v SSSR.

Před válkou byl Boris Novický zaměstnán jako úředník, v Československu byl asistentem v laboratoři. Jelikož odmítl vstoupit do strany, od května 1948 musel pracovat v dolech. Mezi lety 1946 a 1948 bydlel v Perštejně nad Ohří č. p. 82 a Mstišově č. p. 141. V roce 1949 emigroval s manželkou Annou Chodorovou pocházející z Malých Žernosek a roční dcerou Eleonorou narozenou v Teplicích č. p. 962. Její rodiče byli již v roce 1946 odsunuti do Německa.

Budu vděčný za jakékoliv informace o výše uvedené rodině. Můžete mne kontaktovat prostřednictvím telefonu: 736 613 528, e-mailem: hamo2000@gmail.com, nebo napsat na adresu: Michael Hamilton, Unit 13, 102 Going St., Neutral Bay, NSW 2089, Australia

Pozvánka

Region Praha Vás zve dne 22. 5. 2015 od 10 hod. na Májové posezení s kulturní vložkou, do hotelu Legie v Praze 1, 4. patro.

Zájemci mají možnost se přihlásit u paní Jiřiny Kolářové tel. 728 191 260, 220 921 949/večer/ nebo na adrese Kolarova,jirina@seznam.cz nejpozději do 17. 5. 2015. Vstupné 120,-Kč. Oběd a občerstvení v ceně. Tradiční tombola. Za region Praha Ing. Ludvík Engel

Plánovaný zájezd na Volyn

Olomoucký region SČVP plánuje uspořádat od 4.7. do 10.7. 2015 autobusový zájezd na Volyn.

Ubytování a polopenze bude zajištěna v hotelu ve městě Dubno. Počítáme s paprskovými výlety do města Luck, Č. Malín, Rovno, Počájev a větší prohlídkou města Lvov, kde jsme 4 roky nebyli. Počítáme s 1 dnem k návštěvě známých a rodišť svých příbuzných.

Cena zájezdu bude vykalkulována dle současných cen. Orientační předběžná cena bude asi 6.000,-Kč za osobu. Autobus pojedje po trase Žatec, Praha, Brno nebo HK, Olomouc a Nový Jičín.

Pokud budete mít zájem, (abychom věděli počet účastníků) můžete telefonovat nebo napsat na tuto adresu:

Ing. Miroslav Nerad, Na Struze 431/7, 779 00 Olomouc, nebo: miroslav.nerad@seznam.cz
Zájemci se mohou informovat a přihlásit na tel. 775 098 503.

Za region Miroslav Nerad

Společenská rubrika**Naši jubilanti**

reg. Brno: V březnu oslavuje oslavuje 60 let Josef Fejsak ze Stakčína, nyní Brno.

Za region Ing. Jan Pavlica

reg. Litoměřice: V březnu oslavují 65 let Jaroslava Kodešová z Mirohoště, bytem Soběnice, 86 let Anna Černá z Michalovky, bytem Litvínov, 88 let Miroslav Škrabal z Rovna, bytem Litoměřice, 90 let Josef Vyletěl z Mirohoště, bytem Jenišovice. *Všem jubilantům srdečně přeje pevně zdraví a spokojenost Daniela Zelenková*

reg. Mariánské Lázně: V měsíci únoru oslavila 80. narozeniny Žofie Šimová z Milohostova, nyní Mar. Lázně. *Jí i všem členům regionu hodně zdraví po celý rok 2015 přeje předseda Jaroslav Juha*

reg. Moravskoslezský: V březnu oslavují 75 let Josef Kubový z Velkého Špakova, bytem Fulnek; 82 let Helena Vegrichová z Hlinska, bytem Hrozová; 84 let Libuše Janková z Dembrovky, bytem Ostava; 88 let Olga Čvančarová z Černého lesa, bytem Sudice; 92 let Ludmila Réblová-Kabátová ze Mstěšína, bytem Zlaté Hory.

Všem uvedeným jubilantům, přejeme vše nejlepší, do dalších let hodně zdraví a životní pohodu. Zdenka Novotná před., Marie Seitlová taj.

reg. Olomouc: V březnu oslavují 90 let Marie Nováková z Moldavy, nyní bytem Nedvězí a 83 let Emilie Hryzbičková z Moldavy, nyní bytem Hněvotín. *Jubilantům blahopřejeme a do příštích let přejeme hodně zdraví, štěstí a životní pohodu. Za region Ing. Miroslav Nerad*

reg. Praha: V březnu oslaví 91 let Anna Hlaváčková z Těšetice, nyní Velká Bystřice; 88 let Naděžda Laubová ze Zátorolu, nyní Praha. 86 let Marie Krejčová z Mirohoště, nyní Praha a 81 let Vlasta Hrabáková z Podhájků, nyní Praha. *Hodně zdraví a pohody do dalších let přeje všem jubilantům za reg. Ing. Ludvík Engel - předseda*

reg. Rakovník: V březnu oslavují 91 let Václav Porazík z Hulče České, nyní Kolečov; 89 let Vladimír Lněniček Sofievka, nyní Oráčov; 87 let Anna Hanková Újezdce České, nyní Kotopeky; 85 let Anna Pitrová Varkoviče, nyní Šanov; 82 let Helena Nováková Huleč Česká, nyní Praha Řepy; 75 let Marie Hejdová, Huleč Česká, nyní Kolečovice. *Všem jubilantům přejeme pevně zdraví štěstí a optimismus do dalších let. Za region Václav Vohralík a Josef Krouský*

reg. Šumperk: V březnu oslavují 91 let Marie Kulichová Nováková z Teremna, nyní Šumperk; 91 let Helena Novotná Kocková z Novokrajeva, nyní Velké Losiny; 82 let Emilie Konečná Doležalová z Koryt, nyní Bludov a 80 let Václav Šťastný z Chomoutu, nyní Rapotín. *Všem přejeme zdraví, štěstí a spokojenost. Za region Jiřina Žáková*

reg. Žatec: V březnu oslavují 82 let Milada Andělová z Michalovky, nyní Lichnov; 81 let Evženie Jankovcová z Volkova, nyní Žatec; 89 let Vlasta Kašparová ze Zdobunova, nyní Žatec; 87 let Evženie Krejčárková z Rovna, nyní Praha; 84 let Vlasta Mašková z Pokos, nyní Žiželice; 82 let Viktor Novotný z Rovna, nyní Most; 86 let Pavlína Poliščuková z obce Huleč Česká, nyní Žatec; 80 let Václav Průša z Nového Teremna, nyní Děčín; 81 let Božena Řehořová z Pokos, nyní Žatec; 65 let Ing. Jaroslava Říhová ze Žatce, nyní Jimlín; 82 let Marie Štychová z Hoščy, nyní Dobřany a 84 let Vladimír Cejtchamr z Jezírka, nyní Sířem. *K narozeninám, těmto našim jubilantům, přeji zdraví, štěstí, klid a pohodu do dalších let. Slávka Černá*

Slávka Černá

Naše řady opustili

Dne 12. ledna zemřela ve věku 89 let paní Olga Lugertová z Hulče, posledně bytem Litoměřice.

Dne 27. ledna zemřela paní Božena Vatterová z Kvasilova, posledně bytem Strachaly – Sukorady. *Upřímnou soustrast rodinám věnuje za region Litoměřice Daniela Zelenková, jednatelka*

Dne 27. 1. 2015 zemřel dlouholetý člen našeho regionu pan Jan Váňa, narozený 1. 7. 1930. Pocházel z Verby, nyní žil na Dianě u Rozvadova. *Zarmoucené rodině upřímnou soustrast za region Tachov projevuje Alžběta Michlová*

Dne 27. 1. 2015 zemřela ve věku 97 let dlouholetá členka našeho regionu paní Libuše Nehasilová z Kupičova, nyní z Bruntálu.

Oznamuje rodina

S bolestí v srdci Vám sděluji, že v lednu po těžké nemoci zemřel můj syn Valerian Klaban ve věku 64 let. Narodil se v Suchdole n/O kde také trvale žil. Kdo jste ho znali, věnujte mu tichou vzpomínku.

Marie Klabanová maminka

Zarmoucené rodině upřímnou soustrast za region projevuje

Zdenka Novotná - předseda, Marie Seitlová - tajemnice

Dne 7. 2. 2015 po krátké nemoci zemřela Anna Englická z Hulče České, nyní bytem Horní Tašovice. Ráda četla Zpravodaj a vždy štědrě přispívala na tisk. *upřímnou soustrast Helena Horáková*

Příspěvky na tisk

Vilém Dlouhý, nelze určit region 500 Kč

region Uničov: Ing. Jiří Niče, Uničov 300 Kč

region Praha: Vlasta Vránová, Mimoň 200 Kč; Josef Albrecht, Kladno 300 Kč; Klaudivie Hrušková, Beroun 200 Kč; Zdeňka Krušinová, Otadovice 200 Kč; Zina Holousová Česká Lípa 300 Kč; Halina Beštová Praha 300 Kč; Jiřina Orltová Praha 100 Kč; Pavlína Medunová Kladno 200 Kč; Anna Maroušová Praha 200 Kč; Jiřina Šťastná Kostelec nad Černými Lesy 300 Kč; Alena Podaná Praha 200 Kč; Marie Tůmová Praha 200 Kč

region Frýdlant: Alžběta Nová Liberec 500 Kč

region Chomutov: Emilie Hloušková Kněžice 200 Kč; Ludmila Švecová Kadaň 200 Kč; Marie Zavadilová Droužkovice 100 Kč; Antonín Roušar Droužkovice 100 Kč

region Šumperk: Stanislav Procházka Libina 200 Kč

region Rakovník: Halina Ballardová Nové Strašecí 200 Kč

region Mariánské L.: manž. Votavovi Mariánské Lázně 1.000 Kč

region Teplice: JUDr. Ing. Jaroslav Musial Teplice 200 Kč; Jaroslav Efler Roudníky 100 Kč; Václav Pišl Krupka 100 Kč; Miloslav Tesar Česká Kamenice 100 Kč; Antonie Janečková Teplice 200 Kč; Vlasta Holmanová Teplice 200 Kč

region Moravskoslezský: Jiří Kabát Bílovec 300 Kč

region Brno: Jaroslav Sítar Braníšovice 500 Kč

region Žatec: Marie Sochorová Žatec 200 Kč; Libuše Klíglová Žatec 200 Kč; Jiřina Růtová Žatec 200 Kč; Jiřina Zetková Žatec 200 Kč; Antonín Jirásek Žatec 100 Kč; Emilie Kroupová Žatec 200 Kč; Tomešovi Žatec 100 Kč; Anna Hlaváčková Žatec 200 Kč; Václav Šulitka Velichov 300 Kč; Anna Košťálová Louny 100 Kč; Eleonora Wágnerová Libočany 100 Kč; Božena Řapková Milčevy 100 Kč; Jaroslava Kahounková Vilice 100Kč; Nina Smrčková Žatec 200Kč; Vlasta Plocová Žatec 200Kč; Božena Soukupová Žatec 200 Kč; Ludmila Fraňková Žatec 300 Kč; Polcarová Helena Lipno 200 Kč

region zahraničí: Jiří Raicin Studio City USA, na úhradu členského a tisk 1.000 Kč;

Zbigniew Wojcieszek Varšava-Polsko „Čestný člen“ 1.000 Kč

není členem: Martin Kočařík věnoval 500Kč

Všem dárcům srdečně děkujeme M. Nečasová

Znovu připomínáme, že podle Stanov mají být členské příspěvky zaplacené do konce března. Proto žádáme členy, kteří ještě nemají zaplacen, aby tak učinili, jinak jim bude zastaveno zaslání Zpravodaje. *Marie Nečasová - hospodárka*

Všem z Mirotína a Českého Háje!

Nabídněte vzpomínky, fotografie nebo nějaké dokumenty z těchto dvou vesnic do vznikající kroniky. Budeme za vše vděční, každá pro Vás možná někdy i maličkost, může významným způsobem pomoci!!! *Děkujeme, i za ty kteří kroniku dostanou do ruky! red.*

Upozornění! Název Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel, Praha č. ú.: 252001907/0300 Československá obchodní banka a.s., Poštovní spořitelna, Roztýlská 1, 225 95 Praha. Druzy můžete posílat na adresu hospodárky Sdružení: Marie Nečasová, Podhájek 68/V, 471 24 Mimoň, mobil: 728 351 726, mail: m.necasova@seznam.cz. Prosíme, abyste neupomínali zveřejnění dárců a darů, zveřejňujeme je až po obdržení účetního dokladu. Peněžní dary neposílejte na adresu šéfredaktora. Změny v evidenci členství, adres, přihlášky nových členů, ukončení členství a dotazy zasílejte zásadně na adresu hospodárky. Děkujeme!

Tiráž: Vydává „Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel“ pro potřebu svých členů. Za obsahovou náplň odpovídají autoři příspěvků. Vychází jako občasník. Šéfredaktor: Lubomír Sazeček. Příspěvky nejsou honorovány, nevyžádáné rukopisy se nevracejí. Příspěvky zasílejte do konce každého měsíce na adr.: Lubomír Sazeček, Rovná 252/6, 415 01 Teplice, nebo e-mailovou adresu: sazecek@email.cz, tel.: Vodafone: 776 310 958, O2: 723 520 715. Podávání zásilek povoleno Česká pošta, a.s. odštěpným závodem Praha č.j. nov. 5400/95 ze dne 8. 8. 1995. Stránky Sdružení vlastníků portálů: www.vpnvos.cz, Stránky SČVP: www.scvp.eu, **Toto číslo vyšlo 09. 03. 2014**